

Otokar Brezina — Fran Albrecht:

Vigilije.

(Iz knjige „Stavitelé chrámu“.)

I.

Kot straže tvoje bedimo
na krajih opasnih;
pred nami mejijo svete tvoje noči,
za nami spečih kraljestva.

Težki dih bratov nam v lice udarja,
razžgan od solnc tisočero,
ki plamenijo pred njih očmi,
zaklopljenimi v snu,
nam že nevidna.
In kretnje njih rok brezštevilih,
trudnih do smrti od dela sanj,
zastonj se iščejo v témi,
in zmedene besede, šepetane iz sna,
udušene od poljubov senc,
spajajo naše duše
v zmisel novi.

Zvezda ugaša za zvezdo,
za svetom svetovi,
mrtvi trenotki
na uri cvetov.
In bratov tisti, ki so se prebudili,
sedajo poleg nas,
zbledele še od spanja skrivnosti,
k vigilijam.
In vendarle, kolikrat, slabi,
smo jih zavidali, speče!
Žar naših oči je spalil rese,
ki smo v omotici jih zaprli.
Vse luči,
ki so nam v roke jih stisnili odhajajoči,

so ugasnile v naših svetilkah,
 a mi bedimo še vedno.
 Le morja svetlikajoča, modri plameni
 nad zakladi, skritimi v zemlje globinah,
 trepečejo v rovih nōči,
 svetilke rudarjev,
 ko z luči bogatih višin so stopile
 delavci-sence.

In slutnja našega jutra v daljavi!
 V temah reči simboli,
 molčeči.

II.

Slišite! Žarkov pesem,
 sluhov halucinacije,
 grmenje zvonov nevidnih
 v bedenje oslabeledo,
 pozvanja k našim dušam
 preko vse zemlje!
 Vstran okrenjena polobla našega svetâ
 tam koplje se v solncu
 prihajajočega jutra!
 Cvetoči vrtovi južnih otokov
 tam plavajo sredi morij!
 Ptiči neznani v oblakih so isker in pesni
 spustili se vrh palmovih gajev!
 Od luči kot teže zlatega vina
 zgrudili so se h kelihom cvetov,
 da razlito dehti zdaj iz trave!
 Metuljem so vnela v plamenih se krila
 od urnega leta!

Ampak tu noč, odprta vekovom,
 in pa oči, otvorjene nōči,
 in pa boleost, ki brani v snu jih zapreti
 in goljufati žejo ustnic
 s poljubi senc . . .

Mukoma raste hip iz trenutka,
 kakor prepada iz prepada,
 ki ga v podzemeljskih sklepah
 apnenčastega pogorja

stoletja obokajo:

reka izgubljena, iz luči treščena v temó,
brizga tam, spenjena, v votlin tisočero
in išče in kliče žarkega svojega ljubčka,
solnce!

Celi svet tam zvokov ječečih,
kot groza obokov, ki rušijo se,
grmí v odmevu njenega plača, —
zaman:

zapadlo solnce, zapadlo v studenih
stalaktitnih lesovih . . .

III.

O Moč Večnega Slôva!

Osvobojujoča!

Mrakovi v sladkost razpuščajoči
od druge se luči!

Nauči nas novih molitev
v naših bolestih

nad sanjajočimi brati!

Molitev smrtnih tesnob in tistih, ki kri potešijo,
ljubavi tesnob in tistih, ki rast okrepijo,
gospodujočih nad bitji nevidnimi,
od bratov ležišč zaklinjajočih
vampirje sanj!

In ko spremeniš v en edini požar
naše trenutke,

udari z bičem svojih viharjev

v njih iskreči se kaos;

v vse štiri tajnostne tečaje razvej jih

in daj, da v noči globinah

sto milj med seboj zažarijo,

liki na črnem firmamentu

sistemi zvezd,

in da se vsemira tvojega prostor

brezdanji pronikne z iskrenostjo luči,

spojene z ednoto tvojih zakonov,

gasnejo in se znova raznetijo,

krožijo, begajo in poigravajo

po tvoji sveti volji

vekomaj!

